

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. René Štepánika v trestnej veci proti obžalovanému **Ing. M. G., PhD. a spol.** pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom pred 1. januárom 2006 na verejnom zasadnutí 4. júna 2013 v Bratislave o odvolaniach obžalovaných Ing. M. G., PhD., J. B., Ing. J. K., L. B., Ing. J. S. a Ing. Ľ. M., ktoré podali proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 27. júla 2011, sp. zn. BB 4 T 13/2007, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných Ing. M. G., PhD., Ing. J. K., J. B., L. B., Ing. J. S. a Ing. Ľ. M. **sa z a m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Špecializovaný trestný súd (ďalej len ŠTS alebo súd prvého stupňa) rozhodol tak, že obžalovaných Ing. M. G., PhD., Ing. J. K., J. B., L. B., Ing. J. S. a Ing. Ľ. M. uznal za vinných, že

1/ Ing. M. G., PhD. nar. X. v K., okres P., trvale bytom K., ul. K.,

2/ J. B., nar. X. v K., okres L., trvale bytom L., ul. N.,

3/ Ing. J. K., rod. K., nar. X. v Š., okres R., trvale bytom L., ul. O.,

4/ **L. B.**, nar. X. v H., okres K., trvale bytom H.H.,

5/ **Ing. J. S.**, nar. X. v K., okres P., trvale bytom K., S.

6/ **Ing. Ľ. M.**, nar. X. v M., okres M. trvale bytom K., ul. K.,

s ú v i n n í , ž e

1) obžalovaný Ing. M. G. spoločne s obžalovaným J. B., ako spoločníci a konatelia spoločnosti L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X.. a obžalovaný J. B. **aj ako** konateľ spoločnosti F., s.r.o., H., K., IČO X., po dohode s obvineným P. C., konajúcim v mene spoločnosti B., spol. s r.o. K., P. K., IČO X., ktorému vystavil dňa 01. 02. 1997 plnomocenstvo na zastupovanie tejto spoločnosti jej jediný spoločník a konateľ L. B.,

v úmysle vylákať prostriedky zo štátneho rozpočtu v prospech spoločnosti L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X.. odpredajom liehu bez spotrebnej dane z liehu a bez dani z pridanej hodnoty a jeho spätného odkúpenia ale už so spotrebnou daňou z liehu a s daňou z pridanej hodnoty, ktorý si následne spoločnosť uplatnila u správcu dane ako nárok na vrátenie spotrebnej dane z liehu a ako daň na vstupe pri dani z pridanej hodnoty,

za týmto účelom fingovali odpredaj časti podniku spoločnosti B., spol. s r. o. K., P. K., IČO X. Zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 18. 03. 1997 – čerpaciu stanicu na vodu, hoci odpredali nepoužívanú nehnuteľnosť spolu s prílohou k predmetnej zmluve č. 2 zo dňa 18. 03. 1997, ktorou deklarovali predaj aj 350 000 litrov absolútneho alkoholu, ktorý akoby sa v nehnuteľnosti bol nachádzal, hoci tam nebol a ani neboli tam na jeho uskladnenie žiadne možnosti, pričom k tejto zmluve následne vypracovali aj 2 faktúry,

a to faktúru č. 723 001 28 zo dňa 18. 03. 1997, ktorá bola vystavená na sumu 8 625 900.- Sk (286.327,42 €) bez spotrebnej dane z liehu a bez dani z pridanej hodnoty a

faktúru č. 791 100 02 zo dňa 18. 03. 1997, ktorá bola vystavená na sumu 1 874 100.- Sk (62.208,72 €), bez spotrebnej dane z liehu a bez dani z pridanej hodnoty, ako aj

v celkovom počte 4 dodacie listy č. 41100130 až č. 41100133 zo dňa 18. 03. 1997, ktoré tvorili podklady pre daňové priznania oboch spoločností,

následne spoločnosť L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X.. ten istý lieh a v tom istom množstve odkúpila späť, avšak už so spotrebnou daňou z liehu a s daňou z pridanej hodnoty od spoločnosti F., s.r.o., H., K., IČO X.,

a to faktúrou č. 003/97 zo dňa 24. 03. 1997, ktorá bola vystavená na sumu 112 791 000,- Sk, z ktorej sumy spotrebná daň z liehu predstavovala čiastku 84 000 000.-Sk

(2.788.289,10 €) a daň z pridanej hodnoty predstavovala čiastku 21 091 000.-Sk (700.092,94 €),

ktorú faktúru si spoločnosť L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X.. zapracovala do svojho daňového priznania za mesiac marec 1997 a zároveň si uplatnila nárok na vrátenie spotrebnej dane z liehu, ktorý jej správca dane v sume 84 000 000.-Sk (2.788.289,10 €) aj priznal a poukázal na účet č. X. vedený v P. a. s. expozitúra L.;

následne po tom, ako správca dane Daňový úrad K. I neuznal spoločnosť F., s.r.o., H., K., IČO X. ako platcu spotrebnej dane z liehu pre tento prípad (teda bez nároku na vrátenie spotrebnej dane z liehu a bez vzniku daňovej povinnosti pri odpredaji liehu), obžalovaní zamenili účtovné doklady dodávateľa spoločnosti F., s.r.o., H., K., IČO X. na dodávateľa spoločnosť B., spol. s r. o. K., P. K., IČO X.X., ktorého

faktúru č. 3/97 zo dňa 21. 03. 1997 vystavenú na celkovú sumu 112 791 000.-Sk (3.743.975,30 €) si spoločnosť L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X. zapracovala do daňového priznania dane z pridanej hodnoty za mesiac apríl 1997 v sume 21 091 000.- Sk (700.092,94 €) ako daň na vstupe,

takto obžalovaní konali za pomoci obžalovaného L. B., ktorý jednak ako jediný spoločník a konateľ spoločnosti B. spol. s r.o., K., P., K., IČO X.. splnomocnil obvineného P. C. na konanie za svoju spoločnosť B. spol. s r.o. K., P. K., IČO X. a tiež za účelom realizácie tohto obchodného prípadu obžalovaný L. B. dňa 24. 3. 1997 založil pre túto spoločnosť bežný účet č. X. v P., a. s. expozitúra L., ku ktorému mal ako jediný dispozičné právo, pričom odo dňa 11. 04. 1997 mal k tomuto účtu dispozičné právo aj splnomocnenec, obvinený P. C., na ktorý cez spoločnosť F., s.r.o., H., K., IČO X. boli poukázané peniaze v sume 40 000 000.-Sk (1.327.756,70 €) od spoločnosti L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X., z ktorých obžalovaný L. B., ako osoba oprávnená na dispozíciu s týmto účtom, sumu 10 140 000.-Sk (336.586,33 €) spätne poukázal pre spoločnosť L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X., sumu 6 000 000.-Sk (199.163,51 €) vybral na 3 krát v hotovosti, sumu 7 000 000.-Sk (232.357,43 €) predisponoval na termínovaný účet spoločnosti B. spol. s r.o., K., P. K., sumu 15 500 000.-Sk (514.505,74 €) previedol na bežný účet č. X. spoločnosti B. spol. s r.o. K., P. K. a sumu 1 350 000.-Sk (44.811,79 €) previedol na účet č. X. spoločnosti P. s.r.o., pričom

takýmto svojim konaním obžalovaní spôsobili štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky zastúpenej Daňovým riaditeľstvom SR, Ul. Nová č. 13 Banská Bystrica škodu vo výške 105 091 000.-Sk (3.488.382,13 €), z čoho suma vo výške 84 000 000.-Sk (2.788.289,10 €) predstavuje neoprávnene vyplatený nárok na vrátenie spotrebnej dane z liehu a suma 21 091 000.-Sk (700.092,94 €) predstavuje daň z pridanej hodnoty neoprávnene zahrnutú do

dani na vstupe a ovplyvňujúca daňovú povinnosť spoločnosti L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X.. za mesiac apríl 1997,

2) obžalovaný Ing. M. G., PhD., ako spoločník a konateľ spoločnosti L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X.., po vzájomnej dohode s obvineným P. C., ktorý bol splnomocnený konať za spoločnosť A., spol. s r.o., O., B., IČO X.X., v úmysle vylákať prostriedky zo štátneho rozpočtu v prospech spoločnosti L. W. L. s.r.o. L., P.P., L., IČO X.., fingovali uzavretie zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 24. 01. 1997, ktoré plnenie z predmetnej zmluvy akoby poskytla spoločnosť A., spol. s r.o., O., B. pre spoločnosť L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X.X.X.X. a následne P. C., splnomocnený konať za spoločnosť A., spol. s r.o., O., B., IČO X.X. vystavil za sprostredkovateľskú spoločnosť A., spol. s r.o., O., B., IČO X.X. faktúru č. 1/a/97 zo dňa 27. 01. 1997, ktorú následne obžalovaný Ing. M. G., PhD. nechal zapracovať do daňového priznania k dani z pridanej hodnoty spoločnosti L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X.X.X.X. v sume 12 190 000.-Sk (404.633,87 €) ako daň na vstupe za mesiac január 1997, v dôsledku čoho dosiahnutý nadmerný odpočet spoločnosti správca dane aj priznal a poskytol formou preúčtovania na existujúci daňový nedoplatok na spotrebnej dani z liehu, hoci žiadne zdaniateľné plnenie poskytnuté nebolo, uzavretie zmluvy o sprostredkovaní len zinscenovali za účelom získania finančného prospechu vo výške 12 190 000.-Sk (404.633,87 €) v prospech spoločnosti L. W. L., s.r.o. L., P.P., L. IČO X.X.X.X. ku škode štátneho rozpočtu Slovenskej republiky zastúpenej Daňovým riaditeľstvom SR, Ul. Nová č. 13 Banská Bystrica,

3) obžalovaný L. B., ako jediný spoločník a konateľ spoločnosti B., spol. s r.o. K., P., IČO X.X., na požiadanie splnomocnenca P. C., konajúceho za spoločnosť A., spol. s r.o., O., B., IČO X.X., ktorý nadobudol finančné prostriedky spôsobom uvedeným v skutku pod bodom 2), zriadil dňa 04. 02. 1997 účet č. X. v P., a. s., filiálka K., na ktorý mu splnomocnenec P. C. za spoločnosť A., spol. s r.o., O., B., IČO X. príkazom zo dňa 04. 02. 1997 poslal finančné prostriedky formou bezhotovostného prevodu vo výške 7 500 000.-Sk (248.954,39 €) z účtu X., ktorý bol zriadený dňa 27. 01. 1997 v P., a. s., expozitúra L. a ktorý patril spoločnosti A., spol. s r.o., O., B., IČO X.X.;

následne obžalovaný L. B. napriek vedomosti o skutku v bode 2) za účelom zatajenia jeho spáchania a ukrytia prostriedkov z neho pochádzajúcich,

celkovo v 9-tich prípadoch vykonal výber hotovostí v celkovej sume 4 965 000.-Sk (164.807,80 €), sumu 1 000 000.-Sk (33.193,92 €) previedol na účet spoločnosti L., s.r.o. P. L., IČO X., sumu 1 444 000.-Sk (51.251,41 €) previedol na účet spoločnosti F. S., s.r.o., R., K., IČO X., ako úhradu kúpy motorového vozidla pre svoju osobu, a to až do úplného

vyčerpania prostriedkov na účte, pričom ako konateľ spoločnosti B. spol. s r.o. K., P., IČO X.X. vystavil pre spoločnosť A., spol. s r.o. O., B. IČO X.X. aj písomné potvrdenie, že čiastka 7 500 000.-Sk (248.954,39 €), uhradená bankovým prevodom zo dňa 05. 02. 1997 je čiastočnou úhradou faktúry č. 1/a/97 s tým, že toto potvrdenie vydal na základe žiadosti spoločnosti A., spol. s r.o. O., B.,

4) v úmysle získať finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky v prospech spoločnosti S. L., s.r.o. S.S., P.P. L., IČO X.X., zastúpenej spoločníkom a jediným konateľom obvineným P. C., uplatnením si neoprávneného nároku na vrátenie spotrebnej dane z liehu, hoci aj na úkor zvýšenia daňových nedoplatkov v spoločnosti M., s.r.o., K., P., S., IČO X.X., v ktorej konateľmi a spoločníkmi boli obžalovaní Ing. J. S. a M. Č. a v spoločnosti L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X., v ktorej bol v tom čase jedným zo spoločníkov obžalovaný Ing. M. G., PhD., ktorý v tom čase zastával funkciu generálneho riaditeľa, po vzájomnej dohode približne v auguste 1997 sa rozhodli, že uskutočnia obchod s objemom 410 000 la liehu od dodávateľa L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X.X. pre odberateľa spoločnosť S. L., s.r.o. S.S., P.P., L., IČO X.X. a následným predajom tohto liehu od dodávateľa S. L., s.r.o. S.S., P.P., L., IČO X. pre odberateľa spoločnosť M., s.r.o., K., P., S., IČO X.X. a posledným predajom 410 000 la liehu od dodávateľa spoločnosť M., s.r.o. K., P., S., IČO X.X. späť pre odberateľa spoločnosť L. W. L., s.r.o. L., P.P., L., IČO X.X. tak,

že potom ako spoločnosť S. L., s.r.o. S.S., P.P., L., IČO X.X. nepožiadala o vrátenie spotrebnej dani z liehu pri nákupe zdaneného liehu od spoločnosti L. W. L., s.r.o. P.P., L., IČO X. a ani neprizná daňovú povinnosť pri jeho následnom predaji spoločnosti M., s.r.o. K., P., S., vydá spoločnosť M., s.r.o., K., P., S., IČO X.X. daňový doklad, z ktorého si táto spoločnosť uplatní nárok na vrátenie spotrebnej dani z liehu, ktorý táto spoločnosť po úhrade z príslušného daňového úradu pošle na účet spoločnosti S. L., s.r.o. S.S., P.P., L., IČO X.X., ako čiastočnú úhradu faktúry za nákup liehu;

za tým účelom obžalovaní Ing. J. S. a M. Č., ako spoločníci a konatelia spoločnosti M., s.r.o. K., P., S., IČO X.X. dodatkom č. 2 k spoločenskej zmluve o založení spoločnosti zo dňa 13. 08. 1997 zámerne zmenili sídlo spoločnosti M., s.r.o. K. do pôsobnosti Daňového úradu L. a tu zaregistrovali spoločnosť M., s.r.o. K. pod novým sídlom spoločnosti a to so sídlom K., L., IČO X.X., ako platcu spotrebnej dane z liehu a platcu dane z pridanej hodnoty;

následne dňa 16. 09. 1997 splnomocnili na ďalšie konanie vo všetkých právnych a daňových úkonoch za spoločnosť M., s.r.o. K., K., L., IČO X. obžalovaného Ing. Ľ. M., v minulosti pracovníka Daňového úradu K.,

ktorý toho istého dňa, t. j. 16. 09. 1997 na pokyn obžalovaných Ing. J. S. a M. Č. zriadil bežný účet číslo X. v P. a. s., expozitúra v L. ako účet nový, nezaťažený daňovými exekúciami, ktoré spoločnosť M., s.r.o., K., so sídlom P., S., IČO X.X. mala na účtoch pre styk s Daňovým úradom v K.;

následne obžalovaný M. G., PhD., ako konateľ a generálny riaditeľ spoločnosti L. W. L., s.r.o., P.P., L., IČO X.X.X.X. odpredal spoločnosti S. L., s.r.o. S.S., P.P., L., IČO X.X. zastúpenej spoločníkom a jediným konateľom obvineným P. C. 410 000 la liehu jemného rafinovaného a to faktúrou č. 79300007 zo dňa 22. 08. 1997 účtovanou so spotrebnou daňou z liehu vo výške 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €) a s daňou z pridanej hodnoty vo výške 25 196 960.-Sk (836.385,84 €) pri jednotkovej cene 27,20 Sk (0,903 €) za l la liehu,

spoločnosť S. L., s.r.o. S.S., P.P., L., IČO X.X. ako dodávateľ, následne odpredala ten istý lieh, v tom istom objeme, bez zmeny jeho podstaty a úpravy, ako aj bez vyskladnenia zo skladových priestorov spoločnosti L. W. L., s.r.o., P.P., L., IČO X.X. a jeho prijatia na sklad odberateľovi, spoločnosti M., s.r.o., K., K., L., IČO X.X. a to faktúrou č. 970463 zo dňa 30. 09. 1997,

pričom spoločnosť S. L., s.r.o. S.S., P.P., L., IČO X. nebola oprávnená tento obchod účtovať so spotrebnou daňou z liehu vo výške 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €) a ani s daňou z pridanej hodnoty vo výške 24 895 200.-Sk (826.369,24 €), pri jednotkovej cene 24.-Sk (0,797 €), pričom predmetná faktúra znela na celkovú sumu 133 135 200.-Sk (4.419.279,03 €), lebo spoločnosť vôbec nebola oprávnená nakladať s jemným rafinovaným liehom a teda nebola oprávnená ani od tohto liehu vystaviť daňový doklad,

spoločnosť M., s.r.o. K., K., L., IČO X.X., za ktorú z poverenia konateľov spoločnosti obžalovaných M. Č. a Ing. J. S. odo dňa 16. 09. 1997 konal nimi splnomocnený obžalovaný Ing. Ľ. M., ten istý lieh opäť bez zmeny jeho podstaty a úpravy, bez prijatia na sklad a jeho vyskladnenia, ako dodávateľ, odpredala na dvakrát opäť ten istý lieh v celovom množstve 410 000 la naspäť spoločnosti L. W. L., s.r.o., P.P., L., IČO X.X.X.X. ako odberateľovi, a to faktúrou č. 101 49 zo dňa 22. 10. 1997 najprv 380 000 la liehu, pri jednotkovej cene 24,20 Sk (0,803 €) a ďalšou faktúrou č. 101 50 zo dňa 03. 11. 1997 bolo odpredaných zvyšných 30 000 la liehu, pri rovnakej jednotkovej cene, spolu so spotrebnou daňou z liehu v súhrne vo výške 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €) a daňou z pridanej hodnoty v súhrne vo výške 24 914 060.-Sk (826.995,28 €), čím sa lieh dostal opäť do vlastníctva spoločnosti L. W. L., s.r.o., P.P., L., IČO X.X.X.X.,

hoci jej priestory nikdy ani neopustil, keďže spoločnosť L. W. L., s.r.o., P.P., L., IČO X., zastúpená obžalovaným Ing. M. G., PhD. na strane skladovateľa a spoločnosť S. L., s.r.o., S.S., P.P., L., IČO X.X., zastúpená splnomocneným zástupcom obvineným P. C. na strane

ukladateľa, uzatvorili zmluvu o skladovaní zo dňa 22. 08. 1997 na skladovanie jemného rafinovaného liehu v množstve 410 000 la v nádrži č. 68, dňa 30. 09. 1997 bola uzatvorená zmluva o skladovaní medzi spoločnosťou L. W. L., s.r.o., P.P., L., IČO X.X.X.X., zastúpená obžalovaným Ing. M. G., PhD. na strane skladovateľa a spoločnosťou M., s.r.o. K., K., L., IČO X.X., zastúpenou splnomocnencom obžalovaným Ing. Ľ. M., na skladovanie toho istého liehu a v tom istom množstve, avšak v tomto prípade v nádrži č. 078, pričom obidve tieto zmluvné strany uzatvorili aj ďalšiu zmluvu o skladovaní zo dňa 30. 10. 1997 na uskladnenie toho istého liehu, ale v množstve 30 000 la v nádrži č. 32,

pričom spoločnosť M., s.r.o. K., K., L., IČO X.X. si z nakúpeného liehu uplatnila nárok na vrátenie spotrebnej dane z liehu 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €), hoci spoločnosť S. L., s.r.o. S.S., P.P., L. IČO X.X. ako dodávateľ túto daňovú povinnosť nepriznala, konatelia spoločnosti M., s.r.o. K., K., L., IČO X. obžalovaní Ing. J. S. a M. Č. využili, že Daňový úrad v L. nebol informovaný o výške ich daňových nedoplatkov z Daňového úradu K., oznámili Daňovému úradu L. číslo novozaloženého účtu spoločnosti M., s.r.o. K., K., L., IČO X.X. a to č. ú. X. (neskoršie č. účtu X.), s ktorým mohli voľne disponovať a na ktorý bol následne Daňovým úradom L. aj nárok na vrátenie spotrebnej dane z liehu vo výške 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €) platobným poukazom č. X. z 13. 10. 1997 tejto spoločnosti vyplatený;

vzápätí bola touto sumou t. j. 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €) uhradená časť faktúry č. 970 463 zo dňa 30. 09. 1997 spoločnosti S. L., s r.o. S.S., P.P., L., IČO X. a to aj napriek tomu, že táto spoločnosť nemohla vystaviť daňový doklad a sama si pri predaji liehu ani nepriznala daňovú povinnosť k spotrebnej dani z liehu;

takýmto konaním obžalovaní Ing. M. G., Ing. J. S., M. Č. spolu s obžalovaným Ing. Ľ. M. obohatili spoločnosť S. L., s.r.o. S.S., P.P., L., IČO X. o sumu 98 400 000.-Sk (3.266.281,60 €) a v rovnakej výške poškodili štátny rozpočet Slovenskej republiky zastúpenej Dňovým riaditeľstvom SR, Ul. Nová č. 13 Banská Bystrica,

5) obžalovaná Ing. J. K. ako spoločníčka a konateľka spoločnosti P., spol. s r. o., K., P., IČO X.X. a odo dňa 19. 10. 1998 aj ako predsedníčka predstavenstva spoločnosti P., a. s., K., P., IČO X., od 05. 11. 1998 s názvom spoločnosti W. L., a. s. , Z., S.S., IČO X., na ktorú akciovú spoločnosť sa dňa 19. 10. 1998 pretransformovala spoločnosť P., spol. s r.o. K., P., IČO X.X., po dohode s obžalovaným Ing. J. N., v úmysle obohatiť sa vykázaním zvýšenia nákladov ovplyvňujúcich daňové povinnosti, uzavreli fiktívnu Zmluvu o sprostredkovaní medzi spoločnosťou P., spol. s r.o., K., P., IČO X. ako záujemcom a spoločnosťou A.A., a. s., H., Ž. IČO X. ako sprostredkovateľom, následne predstierali plnenie tejto zmluvy, pričom dodávateľ spoločnosť A.A., a. s., H., Ž., IČO X.X., za ktorú konal bez splnomocnenia

obžalovaný Ing. J. N., vystavil fiktívnu faktúru s odmenou pre sprostredkovateľa č. X., zo dňa 12. 10. 1998 v celkovej výške 18 450 000.-Sk (612.427,80 €), so základom dane vo výške 15 000 000.-Sk (497.908,78 €) a s vyčíslenou daňou z pridanej hodnoty vo výške 3 450 000.-Sk (114.519,02 €), a následne túto sumu obžalovaná Ing. J. K. aj postupne vyplatila a to pokladničným výdavkovým dokladom zo dňa 23. 11. 1998 v sume 4 950 000.-Sk (164.309,89 €), ktorá suma predstavovala 23 % daň z pridanej hodnoty vyfakturovanej spomenutou faktúrou č. X. zo dňa 12. 10. 1998, výdavkovým pokladničným dokladom zo dňa 20. 01. 1999 v sume 3 500 000.-Sk (116.178,71 €), výdavkovým pokladničným dokladom zo dňa 22. 02. 1999 v sume 1 000 000.-Sk (33.193,92 €) a výdavkovým pokladničným dokladom zo dňa 08. 03. 1999 v sume 9 000 000.-Sk (298.745,26 €),

túto faktúru obžalovaná Ing. J. K. zaviedla do účtovníctva spoločnosti P., spol. s r.o., K., P., IČO X.X., hoci žiadne plnenie z nej poskytnuté nebolo a sumu 15 000 000.-Sk (497.908,78 €), ako základ dane uplatnila v nákladoch spoločnosti P., spol. s r.o. K., P., IČO X. v daňovom priznaní k dani z príjmov právnických osôb za rok 1998 a zároveň sumu 3 450 000.-Sk (114.519,02 €) uplatnila ako „daň na vstupe“ v daňovom priznaní dane z pridanej hodnoty spoločnosti za spoločnosť W. L., a. s. , Z., S.S., IČO X. za 4. štvrťrok 1998, ktoré obžalovaná Ing. J. K. podala dňa 20. 01. 1999 na Daňový úrad L., čím uviedli do omylu Daňový úrad L.;

takýmto svojim konaním obžalovaná spôsobila štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky zastúpenej Daňovým riaditeľstvom SR, Ul. Nová č. 13 Banská Bystrica, lebo neoprávnene zo štátneho rozpočtu získala sumu vo výške 6 000 000.- Sk (199.163,51 €) na dani z príjmu právnickej osoby, ktorú uplatnila za spoločnosť P. s.r.o., K., P., IČO X.X. ako aj sumu vo výške 3 450 000.-Sk (114.519,02 €), ktorú uplatnila ako daň na vstupe v daňovom priznaní dane z pridanej hodnoty za spoločnosť W. L., a. s. Z., S.S., IČO X.

6) obžalovaný Ing. M. G. PhD., ako spoločník a konateľ spoločnosti L. W. L., s r.o., P.P., L., IČO X.X. a zároveň jej generálny riaditeľ spolu s obžalovaným Ing. J. N. konajúcim za spoločnosť K. s.r.o., A., K., IČO X.X., v úmysle obohatiť sa vykázaním zvýšenia nákladov ovplyvňujúcich daňové priznanie, ako aj získať v hotovosti peniaze z pokladne spoločnosti L. W. L., s r.o., P.P., L., IČO X.,

v presne nezistený deň v mesiacoch október – november 1998 uzavreli fiktívnu zmluvu o sprostredkovaní zo dňa 02. 02. 1998 medzi záujemcom, spoločnosťou L. W. L., s. r. o., P.P., L., IČO X. a spoločnosťou K., s r.o., A., K., IČO X. K., ako sprostredkovateľom, s predmetom zabezpečenia príležitosti na uzatvorenie zmluvy o predaji rafinovaného liehu

a výrobkov na báze liehu s treťou osobou s odmenou pre sprostredkovateľa 12 000 000.-Sk (398.327,02 €) bez dane z pridanej hodnoty, ktorá bude zaplatená najneskôr do 31. 10. 1998;

následne bez uskutočnenia reálneho plnenia zmluvy obžalovaný Ing. J. N. za spoločnosť K., s.r.o., A., K., IČO X.X., ako dodávateľa, ktorý bol splnomocnený na zastupovanie tejto spoločnosti na základe plnej moci zo dňa 14. 10. 1998, vystavil fiktívnu faktúru č. 98 10 22 s odmenou pre sprostredkovateľa 12 000 000.-Sk (398.327,02 €) a aj s daňou z pridanej hodnoty vo výške 2 760 000.-Sk (91.615,22 €) spolu na čiastku 14 760 000.-Sk (489.942,24 €), ktorú spoločnosť L. W. L., s.r. o., P.P., L., IČO X. prevzala dňa 23. 10. 1998 a ktorú sumu aj následne spoločnosť L. W. L., s r.o., P.P., L., IČO X. postupne vyplatila a to:

výdavkovým pokladnič. dokladom zo dňa 23. 10. 1998 v sume 3 960 000.-Sk (131.447,91 €),

výdavkovým pokladnič. dokladom zo dňa 26. 10. 1998 v sume 5 000 000.-Sk (165.969,59 €),

výdavkovým pokladnič. dokladom zo dňa 27. 10. 1998 v sume 3 000 000.-Sk (99.581,76 €),

výdavkovým pokladnič. dokladom zo dňa 02. 11. 1998 v sume 2 800 000.-Sk (92.942,97 €),

pričom túto faktúru obžalovaný Ing. M. G. PhD. predložil na spracovanie pracovníkom ekonomického úseku spoločnosti L. W. L., s r.o., P.P., L., IČO X. a suma dane z pridanej hodnoty vo výške 2 760 000.-Sk (91.615,22 €) bola následne zaúčtovaná ako „daň na vstupe“ v daňovom priznaní za mesiac október 1998, čím došlo k prevýšeniu „dane na vstupe“ nad „daňou na výstupe“ a takto získaný nadmerný odpočet v sume 228 822.-Sk (7.595,50 €) im daňový úrad preúčtoval na daňový nedoplatok na spotrebnej dane z liehu;

takýmto konaním uviedli Daňový úrad L., do omylu, čím spôsobili škodu vo výške 2 531 178.-Sk (84.019,72 €), ktorá suma mala byť vyčíslená ako daňová povinnosť spoločnosti L. W. L., s r.o., P.P., L., IČO X. pri neuplatnení si fiktívnej faktúry č. 98 10 22,

čím spáchali

obžalovaný Ing. M. G., PhD.

v bode 1), 2), 4) pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

v bode 6) trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

obžalovaný J. B.

v bode 1) trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

obžalovaný L. B.

v bode 1) trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., formou pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/1994 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.

v bode 3) trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a), ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

obžalovaný Ing. J. S.

v bode 4) trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

obžalovaný Ing. E. M.

v bode 4) trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.,

obžalovaná Ing. J. K.

v bode 5) trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2

Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., s poukázaním na § 2 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.

Za tieto trestné činy boli jednotliví obžalovaní odsúdení takto:

obžalovaný Ing. M. G., PhD.

podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. s použitím čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na **úhrnný trest** odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa ukladá aj peňažný trest vo výmere 40 000.-€ (štyridsaťtisíc eur).

Podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá sa náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky,

obžalovaný J. B.

podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., za použitia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa ukladá aj peňažný trest vo výmere 15 000.-€ (pätnásťtisíc eur).

Podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá sa náhradný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov,

obžalovaný L. B.

podľa § 252 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., za použitia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s prihliadnutím na ustanovenie § 35 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. na **úhrnný trest** odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa ukladá aj peňažný trest vo výmere 20 000.-€ (dvadsaťtisíc eur).

Podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá sa náhradný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov,

obžalovaný Ing. J. S.

podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., za použitia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa ukladá aj peňažný trest vo výmere 15 000.-€ (pätnásťtisíc eur).

Podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá sa náhradný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov,

obžalovaný Ing. L. M.

podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., za použitia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa ukladá aj peňažný trest vo výmere 15 000.-€ (pätnásťtisíc eur).

Podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá sa náhradný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov,

obžalovaná Ing. J. K.

podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z., za použitia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odkladá.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa určuje skúšobná doba vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. sa ukladá aj peňažný trest vo výmere 10 000.-€ (desaťtisíc eur).

Podľa § 54 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 248/94 Z. z. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ukladá sa náhradný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Naproti tomu obžalovaná Ing. J. K. bola podľa § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodená spod obžaloby pre skutok v bode 1/ (skutok v bode 1/ prvostupňového rozsudku), ktorý bol u nej obžalobou právne posúdený ako pomoc k trestnému činu podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zákona č. 248/1994 Z.z.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie všetci obžalovaní (ústne do zápisnice po jeho vyhlásení alebo písomnými podaniami), a to každý z nich proti všetkým výrokom, ktoré sa ho týkajú. Písomnými podaniami podané odvolania obžalovaní aj odôvodnili, základný obsah odvolacích námietok je uvedený v tomto odôvodnení vždy pri vysporiadaní sa s konkrétnou námietkou.

Všetci odvolatelia navrhujú napadnutý rozsudok zrušiť a oslobodiť ich spod obžaloby, alternatívne vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako odvolací súd ŠTS (§ 315 Tr. por.) v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku (teda všetkých jeho výrokov). Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Takto zistil, že podané odvolania sú nedôvodné.

Zmyslom zákonom ustanovenej sústavy daní, vrátane dane z pridanej hodnoty (ďalej aj DPH) a spotrebnej dane z liehu (ďalej len SDL) je prinášať prostriedky do štátneho

rozpočtu. Akýkoľvek právny úkon alebo súhrn na seba nadväzujúcich právnych úkonov, vykonávaných na účel dosiahnutia opačného efektu, teda výsledného faktického deficitu štátu prostredníctvom odčerpania jeho finančných zdrojov je popretím samotnej podstaty príslušného druhu dane. Obhajoba takého postupu, zameraná na formálne splnenie náležitostí jednotlivých ustanovení osobitných predpisov je právne irelevantná. To platí bez ohľadu na okolnosti v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlených výkladových deformácií, ktoré boli prezentované v čase predmetného konania zo strany obžalovaných a s nimi záujmovo spätých osôb voči daňovým úradom, rovnako ako potom v rámci obhajoby v trestnom konaní, napríklad (a najmä) v otázke „vyskladnenia“, respektíve „prijatia na sklad“ liehu.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka (ktorým sa spravujú aj obchodné záväzkové vzťahy v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka) je totiž neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Taký úkon nemôže byť ani podkladom pre vznik nárokov a povinností vyplývajúcich zo zákonného daňového režimu (tu dane z predanej hodnoty a spotrebnej dane) pri predaji tovaru a poskytovaní služieb. Konaním, zodpovedajúcim neplatnému právnemu úkonu, však môže byť spáchaný trestný čin.

V nadväznosti na to platí, že právny úkon, ktorý je pre obchádzanie zákona absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka ani naň nadväzujúci právny úkon smerujúci k vyvolaniu právnych účinkov podľa iného právneho predpisu nemôže byť považovaný za výkon práva a povinnosti, teda okolnosť vylučujúcu protiprávnosť v zmysle § 28 ods. 1 Trestného zákona (§ 15a Trestného zákona v znení účinnom pred 1. januárom 2006).

Práve o vyššie charakterizované úkony ide v prípadoch pokrytých napadnutým rozsudkom. Spočívajú v predstieraní kúpy, respektíve predaja tovaru a v tom spočívajúcom uvedení do omylu daňových orgánov za účelom získania majetkového prospechu páchatel'ov na úkor štátneho rozpočtu, a to prostredníctvom neoprávneného uplatnenia nároku na vrátenie zaplatenej spotrebnej dane z liehu alebo neoprávneného uplatnenia odpočtu dane z pridanej hodnoty „na vstupe“ fiktívnym kupujúcim (súčasne bez odvedenia príslušnej sumy zodpovedajúcej fakturovanej dani daňovému úradu fiktívnym predávajúcim). V pozícii

kupujúceho a predávajúceho tu vystupovali obchodné spoločnosti, právne alebo fakticky ovládané páchatel'mi.

Z uvedeného vyplýva i úmysel páchatel'ov, smerujúci k získaniu majetkového prospechu, zodpovedajúceho majetkovej ujme štátu. Iné vysvetlenie motivácie ich konania nie je vo svetle zistených okolností prijateľné a nezodpovedá reálnemu priebehu obchodných vzťahov, a to ani pri „kruhových“ obchodoch s liehom (skutky v bodoch 1 a 4), ani pri fingovaných dodávkach sprostredkovateľského charakteru, slúžiacich len na vykazovanie nákladov a s tým spojených daňových benefitov (skutky 2, 5 a 6).

Nemalo teda pri skutkoch v bodoch 1, 2 a 4 až 6 rozsudku dôjsť v daňovom konaní ku žiadnemu uplatňovaniu nárokov voči štátu, ani k plneniu daňových povinností (ktoré sčasti ani plnená neboli, a to s výsledným efektom majetkového prospechu páchatel'ov). Súhrn formálne uskutočnených, aj keď absolútne neplatných úkonov (medzi dotknutými spoločnosťami navzájom s ich následným uplatnením v daňových priznaniach) a na ich základe platieb z prostriedkov štátneho rozpočtu alebo kompenzácií voči iným skutočne vzniknutým daňovým povinnostiam potom predstavuje nelegálny, trestnou činnosťou získaný majetkový prospech, popísaný a vyčíslený v rozsudku súdu prvého stupňa.

Takto charakterizovaný a súdom prvého stupňa v odsudzujúcom výroku napadnutého rozsudku zistený a popísaný skutkový stav je potom týmto rozsudkom správne právne kvalifikovaný, okrem ďalej uvedených výnimiek, ktoré však nie sú dôvodom na zrušenie (čiastočné zrušenie) rozsudku.

Na vyššie uvedené skutkové zistenia (skutky 1, 2 a 4 až 6 odsudzujúcej časti výroku rozsudku) potom nadväzuje skutok v bode 3 tohto výroku, týkajúci sa legalizácie príjmu zo skutku v bode 2, ktorý je tiež správne zistený a právne kvalifikovaný.

V nadväznosti na uvedené sú odvolania podané proti odsudzujúcej časti výroku o vine a proti výroku o treste nedôvodné.

Oslobodzujúcu časť výroku rozsudku odvolací súd preskúmal na základe odvolania obžalovanej K. a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je rovnako správne, zodpovedajúce oslobodeniu spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku. Nemožnosť vyhovieť prekvalifikácii dôvodu oslobodenia na dôvod podľa § 285 písm. a)

Tr. por. vyplýva z uznania viny ďalších spoluobžalovaných zo skutku v bode 1. Nemožno teda konštatovať, že sa predmetný skutok nestal, pričom aj odvolania obžalovaných G. a B. obsahovo smerujú proti posúdeniu skutku ako trestného činu a nepopierajú, že sa skutok vo svojej podstate, ktorou sú reálne úkonov medzi dotknutými spoločnosťami a vo vzťahu k daňovému úradu (čo je z hľadiska „stania sa“, resp. totožnosti skutku rozhodujúce), stal. Obžalovaná však na tomto skutku relevantne neparticipovala.

Na základe uvedeného bolo potrebné odvolanie podané obžalovanou K. aj v tejto časti považovať za nedôvodné.

Pokiaľ ide o naznačené kvalifikačné chyby, týkajú sa skutkov v bodoch 2, 5 a 6 odsudzujúcej časti výroku rozsudku:

Spoločným prvkom týchto chýb je okolnosť, že pokiaľ uplatnený odpočet DPH, úmyselne neoprávnene uplatnený páchatel'om, neprevýši daňovú povinnosť, teda nenadobudne charakter nadmerného odpočtu (a z neho vyplývajúceho nároku na vrátenie DPH), taký odpočet len znižuje daňovú povinnosť pri DPH (vzniknutú „na výstupe“). V tomto rozsahu (teda rozsahu „nenadmerného“ odpočtu) nejde o trestný čin podvodu podľa zákona v znení účinnom v čase spáchania žalovaných činov (resp. podľa neskôr účinného zákona o trestný čin neodvedenia dane a poistného a v súčasnosti daňového podvodu), ale o trestný čin skrátenia dane, v prejednávanej veci podľa § 148 Trestného zákona (neskôr skrátenia dane a poistného podľa rovnako označeného ustanovenia a od 1. januára 2006 podľa § 276 rekodifikovaného Trestného zákona).

Trestný čin skrátenia dane je (rovnako ako trestný čin podvodu) charakteristickým podvodným úmyslom páchatel'a. Na rozdiel od všeobecného ustanovenia o podvode je však tento úmysel špecificky zameraný na zníženie alebo úplné eliminovanie daňovej povinnosti prostredníctvom uvedenia do omylu daňového úradu v otázke údajov, z ktorých daňová povinnosť, respektíve jej výška vyplýva, vrátane zatajenia takých údajov. Daň však možno skrátiť len do výšky, v ktorej sa má priznať (a následne zaplatiť). Nemožno ju teda skrátiť, resp. ďalej skracovať, ak výsledná daňová povinnosť nie je vyjadrená reálnym (kladným) číslom (je nulová).

V prípade takzvaného nadmerného odpočtu DPH (rovnako ako u obdobných nárokov pri spotrebných daniach, ako je aj a v prejednávanej veci u skutkov v bodoch 1 a 4 uplatnený nárok na vrátenie zaplatenej spotrebnej dane z liehu) však vzniká opačná situácia,

keď prevýšením „dane na vstupe“, teda uplatneného odpočtu nad daňovou povinnosťou, teda „daňou na výstupe“ je založená pohľadávka daňovníka voči štátu (dlh štátu), nie naopak. Ak je taká situácia vytvorená fiktívnou obchodnou operáciou a jej predstieraním v daňovom priznaní k uvedeniu daňového úradu do omylu, čoho výsledkom je neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie DPH alebo spotrebnej dane, je potrebné konštatovať pred 1. septembrom 1999 spáchanie trestného činu podvodu podľa § 250 Trestného zákona vo vtedy účinnom znení, od 1. septembra 1999 spáchanie trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a Trestného zákona, od 1. januára 2006 spáchanie trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Trestného zákona a od 1. novembra 2011 trestného činu daňového podvodu podľa § 277a Trestného zákona.

Taká kvalifikácia je správna bez ohľadu na okolnosť, či bol neoprávnene uplatnený nárok daňovníka voči štátu uhradený finančne, alebo preúčtovaním na daňový nedoplatok iného druhu dane, teda jeho kompenzáciou (ako k tomu došlo ku skutku v bode 2 vo vzťahu k sume 9 867 762 SK a u skutku v bode 6 vo vzťahu k sume 228 822 SK). Môže dôjsť aj ku kombinácii popísaných situácií, teda zníženiu daňovej povinnosti na nulu a podvodného založenia nároku na vrátenie dane, ako je tomu (navyše) v oboch naposledy uvedených prípadoch.

Ak teda u skutku v bode 2 časť neoprávnene uplatneného odpočtu dane na vstupe za mesiac január 1997 (v celkovej sume 12 190 000 Sk), a to v rozsahu 9 867 762 SK predstavovala nadmerný odpočet, vo vzťahu k tejto (naposledy uvedenej) sume je právna kvalifikácia napadnutého rozsudku správna (vrátane kvalifikácie škody veľkého rozsahu, a to už pri tomto čiastkovom útoku pokračovacieho trestného činu podvodu jednotlivo).

Vo vzťahu k sume 2 322 238 SK, predstavujúcej skutočnú daňovú povinnosť (na rozdiel od daňovým priznaním vykázaného nadmerného odpočtu), ktorú správca dane aj daňovníkovi dorubil, malo ísť súčasne o kvalifikáciu trestného činu skrátenia dane podľa § 148 ods. 4 Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania činu (vzhľadom na značný rozsah činu), spáchaného v jednočinnom súbehu. Taká zmena rozhodnutia by však bola v neprospech obvineného G., čo odporuje zákazu „reformatio in peius“ vyjadrenému v ustanoveniach § 322 ods. 3 veta druhá s § 327 ods. 2 Trestného poriadku, keďže odvolanie podal len obžalovaný.

U skutku v bode 5 sa rovnaký nedostatok právnej kvalifikácie týka ako sumy 6 000 000 SK, o ktorú bola neoprávnene znížená daň z príjmu právnických osôb, tak aj sumy 3 450 000 SK, o ktorú bola neoprávnene znížená k DPH (na výstupe) - tu daňový úrad navýšil dotknutou spoločnosťou priznanú daň za štvrtý štvrtrok 1998 o naposledy uvedenú a ďalšiu nižšiu položku, nešlo teda o nadmerný odpočet. Namieste bolo teda použiť právnu kvalifikáciu trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 5 Trestného zákona účinného v čase spáchania činu, pri konštatácii veľkého rozsahu činu.

K takej právnej kvalifikácii je však priradená rovnaká trestná sadzba ako pri kvalifikácii použitej u obžalovanej K. (250 ods. 4 Trestného zákona v príslušnom znení) a použitím správnej kvalifikácie by sa ani v inom smere nezmenili kritériá pre rozhodovanie o druhu a výmere uloženého trestu.

Podľa § 317 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku odvolací súd na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Z uvedeného vyplýva, že chyby, ktoré spadajú pod rozsah ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku (vrátane nesprávnej právnej kvalifikácie činu) odvolací súd vždy posúdi rovnako, ako by ich posudzoval dovolací súd (priradí im rovnaké procesné následky). Ak teda odvolací súd takú chybu zistí, je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia, pokiaľ by tak rozhodol aj dovolací súd.

Konštatovaná kvalifikačná chyba by bola podraditeľná pod ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Pri vyššie uvedenom pohľade, zjednocujúcim v popísanom rozsahu kritériá odvolacieho a dovolacieho prieskumu, je však nutné zohľadniť aj ustanovenie § 371 ods. 5 Trestného poriadku, ktoré zákon na dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku priamo a neoddeliteľne viaže.

Podľa tohto ustanovenia dôvody dovolania podľa odseku 4 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Ako vyplýva z toho, čo bolo uvedené vyššie, postavenie obžalovanej by sa pri prekvalifikácii zásadne nezmenilo, preto odvolací súd v tomto bode rozsudok podľa § 321

ods. 1 písm. d) Trestného zákona nezrušil (z rovnakých dôvodov ako v predchádzajúcom prípade by nebola možná ani žiadna zmena rozsudku v neprospech obžalovanej).

Pokiaľ ide o skutok v bode 6, tu je rozsudkom zohľadnený ako trestnoprávne relevantný následok nepriznanie daňovej povinnosti vo výške 2 531 178 Sk, teda sumy vypočítanej prirátaním neoprávnene uplatnenej dane „na vstupe“ vo výške 2 760 000 SK ku v daňovom priznaní uplatnenému nadmernému odpočtu v hodnote 228 822 SK (ako z hľadiska daňovej povinnosti zápornému číslu).

Vo vzťahu k tejto sume (2 531 178 Sk) platí z hľadiska právnej kvalifikácie to isté, čo bolo konštatované u skutkov v bodoch 2 a 5, pričom správna právna kvalifikácia podľa § 148 ods. 4 Trestného zákona (vzhľadom k značnému rozsahu činu) je spojená s prísnejšou sadzbou (tri až desať rokov trestu odňatia slobody) než použitá právna kvalifikácia skutku (dva až osem rokov trestu odňatia slobody). V tomto smere nemožno teda rozhodnutie sprísniť, keďže odvolanie podal len obžalovaný G..

Rovnako už nemožno v dôsledku zákazu sprísnenia rozhodnutia v neprospech obžalovaného podľa vyššie označených ustanovení kvalifikačne zohľadniť uplatnený nadmerný odpočet vo výške 228 822 Sk, ktorý by inak bol kvalifikovateľný ako trestný čin pokusu podvodu, spáchaný v jednočinnom súbehu s trestným činom skrátenia dane (o pokus by išlo preto, že žiadosti o preúčtovanie nadmerného odpočtu DPH na nedoplatok spotrebnej dane z liehu daňový úrad na základe výsledkov kontroly v skutočnosti nevyhovel).

Pokiaľ ide o uložené tresty (výrok o treste bol napadnutý každým z odvolateľov), je potrebné súhlasiť so závermi súdu prvého stupňa. To platí ako pokiaľ ide o druh, tak aj pokiaľ ide o výmeru uložených trestov a dôvod ich mimoriadneho zníženia (v piatich prípadoch).

Čo sa týka naposledy uvedenej okolnosti, je potrebné upresniť (opäť ako pri kvalifikačných nedostatkoch bez potreby zrušenia dotknutého výroku), že bolo z hľadiska právnej správnosti potrebné označiť ustanovenie Trestného zákona účinného v čase spáchania dotknutých činov, podľa ktorého sa posudzovala trestnosť a ukladal sa trest, ktoré (ustanovenie) poskytuje možnosť mimoriadneho zníženia trestu (ide o § 40 ods. 1, ods. 5 písm. c) Trestného zákona v príslušnom znení).

Článok 6 ods. 1 s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd upravuje právo na prejednanie vecí súdom v primeranej lehote (obdobne ako článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 7 Trestného poriadku), neustanovuje však sankciu za nezabezpečenie realizácie tohto práva, (prislúchajúceho „každému“) orgánmi dotknutého štátu, spočívajúcu v znižovaní trestu alebo zastavení trestného stíhania. Taká sankcia je s označeným ustanovením Dohovoru zlučiteľná, musí však byť ustanovená vnútroštátnym právnym poriadkom. V prípade Slovenskej republiky ide o mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 Trestného zákona, respektíve v § 40 Trestného zákona v znení účinnom pred 1. januárom 2006.

Pokiaľ ide o naposledy uvedené ustanovenie, neprimeraná dĺžka trestného stíhania, nezavinená obžalovaným (aj v prípade, ak nie je subjektívne zavinená ani orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom) je okolnosťou prípadu, ktorá aj pri zohľadnení ustanovenia § 88 Trestného zákona v znení účinnom pred 1. januárom 2006 umožňuje zníženie trestu pod dolnú hranicu zvýšenej sadzby priradenej vo vyššom odseku dotknutého ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona k okolnosti, ktorá podmieňuje jej použitie (v prípade ustanovenia § 39 Trestného zákona v znení účinnom od 1. januára 2006 nie je taký postup obmedzený ani pri iných výnimočných okolnostiach prípadu).

Pri ukladaní trestu napadnutým rozsudkom bolo teda pravidlo o mimoriadnom znížení trestu použité správne, zároveň bola rešpektovaná aj dolná hranica možnosti takého zníženia, vyplývajúca z § 40 ods. 5 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom pred 1. januárom 2006 (pri sadzbe podľa ustanovení použitých na účel ukladania trestu, teda §§ 250 ods. 4 a 252 ods. 4 Tr. zák. v príslušnom znení, a to 5 až 12 rokov trestu odňatia slobody).

Správne postupoval súd prvého stupňa aj vo vzťahu k obžalovanému G., u ktorého trest mimoriadne neznížil. Pri nezohľadnení dĺžky konania by bolo potrebné uložiť trest na alebo pri hornej hranici trestnej sadzby.

V ostatných okolnostiach, vrátane zaradenia na výkon trestu do prvej nápravnovýchovnej skupiny v zmysle § 39a ods.3 Trestného zákona v príslušnom znení, možno vo vzťahu k výroku o treste odkázať na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

K odvolacím námietkam obžalovaných.

Odvolicie námietky obžalovaného G..

Nesprávne zistenie skutkového stavu a nesprávna právna kvalifikácia rozsudku namietaná všeobecne - táto okolnosť je vyriešená vo všeobecnej časti tohto odôvodnenia.

Nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozsudku - rozsudok je rozsiahle odôvodnený, a to najmä pre oblasť skutkových zistení. Nedostatky odôvodnenia, aj vo vzťahu k právnej kvalifikácii, odstraňuje toto rozhodnutie, ktoré dopĺňa aj odôvodnenie výroku o treste. Odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu reaguje aj na uplatnené odvolacie námietky.

Zachovanie totožnosti skutku, respektíve skutkov medzi uznesením o vznesení obvinenia, obžalobou a rozsudkom - totožnosť všetkých skutkov bola zachovaná. Jej vymedzenie je v trestnoprocesnej oblasti široké a pre splnenie takej totožnosti postačuje zachovanie podstaty skutku (udalosti vo vonkajšom svete), ktorou je totožnosť konania alebo totožnosť následku, a to aspoň v podstatnej časti. V tomto rozsahu sa môže podoba skutku v priebehu konania meniť a na jej zachovanie nemajú vplyv ani formálne pochybenia pri označení osôb (fyzických alebo právnických).

Vo veci bolo nariadené hlavné pojednávanie, hoci boli namietané podmienky „osobnej príslušnosti“ Špecializovaného trestného súdu - odpoveď na túto námietku je bližšie rozobraná v časti odôvodnenia, týkajúcej sa odvolania obžalovaných S. a M.. Navyiac, v tejto podobe bola námietka v predchádzajúcej fáze konania uplatňovaná osobami, ktorých sa týka len parciálna časť predmetu obžaloby a teda sa domnievajú, že nie sú splnené zákonné kritéria § 14 Trestného poriadku vo vzťahu ku škode, ktorá je prisudzovaná len im. Obžalovaného G. sa však týka trestný čin spáchaný v bodoch 1, 2 a 4 obžaloby, respektíve výroku rozsudku (okrem trestného činu podvodu 6). Práve tento pokračovací trestný čin (v podobe uvedenej v obžalobe) bol základom pôsobnosti Špeciálneho súdu (neskôr Špecializovaného trestného súdu ako jeho právneho nástupcu).

K námietke, týkajúcej sa okolnosti vykladania liehu v zmysle § 2 ods. 2 písm. a) bod 1 zákona č. 229 /1995 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania činu (činov), teda skutkov v bodoch 1 a 4, a to aj vo vzťahu k ďalším ustanoveniam tohto zákona a k iným predpisom.

Uvedeným vyskladnením sa rozumie vydanie liehu výrobcom na účely uvedené v dotknutom ustanovení v jeho bodoch 1 až 4, pričom odkaz pod čiarou na ustanovenia § 409 až § 470 Obchodného zákonníka sa vzťahuje len na prípad uvedený pod bodom 1 (splnenie zmluvného záväzku), nie na pojem vyskladnenie, uvedený v návetí odseku 2 písmena a).

Vyskladnenie teda smeruje k splneniu zmluvného záväzku (záväzku v zmysle obchodného práva), samo osebe je však daňovoprávnym inštitútom a je povinnosťou orgánov aplikujúcich zákon o spotrebnej dani z liehu tento pojem vyložiť, a teda priradiť mu vecný význam (aplikačná interpretácia nekoliduje s ustanovením Čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako to uvádza odvolateľ).

Taký význam, predstavujúci fyzickú manipuláciu v zmysle súdom prvého stupňa zohľadnených, súvisiacich podzákonných noriem, plne zodpovedá osobitostiam obchodu s liehom ako špecifickou komoditou, a teda aplikácii zákona o spotrebnej dani z liehu.

Alternatívou vyskladnenia liehu bol pri vzniku daňovej povinnosti prevod vlastníckeho práva (§ 9 písm. a) zákona o spotrebnej dani z liehu), avšak až od 1. augusta 2000 (zákon číslo 252 /2000 Z. z.). Aj v tomto následnom režime bolo však pre vznik nároku na vrátenie zaplatenej dane potrebné prevzatie liehu na sklad (§ 14 ods. 2 písm. a) dotknutého zákona), vlastnícky prevod teda nepostačoval.

Pre následné vykonané obchody s liehom, nasledujúce po ich prvom „predaji“ v rámci uzavretého cyklu u skutkov v bodoch 1 a 4 je taktiež potrebné pripomenúť ustanovenie § 14 ods. 1 písm. a) zákona č. 229/1995 Z. z. v príslušnom znení, ktoré podmieňovalo nárok na vrátenie dane v prípadoch tohto typu použitím nakúpeného liehu v rámci podnikateľskej činnosti na výrobu výrobku, ktorý je predmetom dane (odsek 2 upravoval časový moment vzniku nároku, ak boli splnené podmienky uvedené v odseku 1).

Toto ustanovenie bolo správne uplatnené Daňovým úradom K. 1 vo vzťahu k spoločnosti F. s.r.o. (bod 1), čo však znemožňovalo ďalej uplatňovať nárok na vrátenie spotrebnej dane, ktorého predstieranie bolo nevyhnutnou súčasťou zámeru páchatel'ov. Preto boli aj žiadosti spoločnosti F. vzaté späť, ako je to popísané v odôvodnení napadnutého rozsudku a spätný predaj sa uskutočnil prostredníctvom firmy B. s.r.o., (čomu z hľadiska predstierania možnosti účtovať pri predaji daň, predchádzal nákup liehu touto spoločnosťou bez dane, a to pod titulom predaja podniku spoločnosťou L. W. L. s.r.o. - ďalej len L.).

Právne účinky spojené so spracovaním (respektíve vzatím na sklad) liehu by však boli aktuálne, len ak by došlo k reálnemu obchodu. V preskúmvanej veci nespracovanie a nevyskladnenia (nevzatie na sklad) liehu len odráža charakter a vecné súvislosti konania páchatel'ov, spočívajúceho vo vytváraní dokladovej ilúzie skutočného obchodného vzťahu, a to na účel realizácie ich podvodného úmyslu.

K namietanej otázke predaja časti podniku u skutku v bode 1 - v odôvodnení napadnutého rozsudku je podrobne popísané, na základe čoho dospel súd prvého stupňa k záveru o fíngovaní predaja, vrátane okolností samotnej zmluvy, súhlasu Fondu národného majetku, znaleckého posudku na hodnotu predmetu predaja a vykonanej fakturácie. Fond národného majetku predaj neodobril s vedomosťou o cykle spätného (predstieraného) predaja liehu a pri vyslovení súhlasu s predajom časti podniku (spojeného s uvoľnením záložného práva na nehnuteľnosti) vychádzal z posudzovania úplne iných kritérií.

Navyše, fíngovaný predaj časti podniku, ktorý bol zameraný na „predaj“ liehu bez spotrebnej dane a dane z pridanej hodnoty bol len predpolím následnej spätnej fakturačnej operácie, ktorou (až) bola spôsobená škoda, uplatnením príslušných odpočtových nárokov spoločnosťou L.. Tú zároveň nezaťažila daňová povinnosť z prvotného predaja u oboch dotknutých druhov dane (ako predaja oslobodeného od dane).

Naposledy uvedená okolnosť sa týka aj námietky nenaplnenia zákonného znaku vzniku škody, ktorá je bližšie rozobraná aj pri ich odvolacích námietkach, týkajúcich sa skutku v bode 4 (nimi sa toto odôvodnenie zaoberá ďalej, v súvislosti s odvolaním obžalovaných S. a M.).

Nedokázanie fíngovania zmluvy o sprostredkovaní pri skutku v bode 2 - v odôvodnení napadnutého rozsudku je podrobne uvedené, na základe akých dôkazov je nepochybné, že išlo o fíngované plnenie vo forme sprostredkovania. Nie je podklad na spochybnenie takého hodnotenia súdu prvého stupňa a odvolací súd sa s ním stotožnil.

Odvolacie námietky ku skutku v bode 4 - v rovnakej podobe (obsahovo aj formálne) sú uvedené aj v odôvodnení odvolania obžalovaných S. a M., preto sa k nim odvolací súd vyjadruje v reakcii na naposledy uvedené odvolania.

Odvolacie námietky ku skutku v bode 6, teda nedokázanie fiktívnosti a nenaplnenia dotknutého zmluvného vzťahu - tu platí to isté, čo je vyššie uvedené vo vzťahu ku skutku v bode 2. Pokiaľ teda ide o zistenie skutku v podobe uvedenej vo výroku napadnutého rozsudku, je potrebné odkázať na jeho odôvodnenie, ktoré je v tomto smere dostatočné.

Listiny, predložené odvolaciemu súdu F. P., voči ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, prostredníctvom obhajcu obžalovaného, nie sú súčasťou podaného odvolania. Navyše, týkajú sa vnútorných pomerov v spoločnosti L., na ktoré vo vzťahu k uznaniu viny obžalovaného dostatočne reaguje odôvodnenie napadnutého rozsudku a zvyšná časť tohto odôvodnenia a nijako nespochybňujú zavinenie Ing. G., reálne aj v formálnoprávne konajúceho za spoločnosť v prípadoch, obsiahnutých vo výroku o vine.

V dodatočnom odôvodnení odvolania z 28. mája 2013 obžalovaný ku skutku podvodu v bode 6 namieta, že pri tomto skutku sa mu kladie za vinu okrem zvýšenia nákladov ovplyvňujúcich daňové priznanie aj úmysel získať v hotovosti peniaze z pokladne spoločnosti.

Taký úmysel je logickým dôsledkom fiktívnosti zmluvy o sprostredkovaní, čím je spojené nesplnenie si daňových povinností pri dotknutej faktúre (DPH „na výstupe“) spoločnosťou K. s.r.o. Získanie hotovosti je však bez ohľadu na túto okolnosť nepodstatné, nakoľko pokiaľ ide o podstatu uznania viny, trestnoprávne relevantný následok je jasne zadefinovaný v záverečnej časti popisu skutku v bode 6, a to pre oblasť daňových náležitostí, na ktoré okolnosť získania hotovosti z pokladne nemá žiaden vplyv.

Samotná fiktívnosť zmluvy, ako už bolo uvedené, dostatočne vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Námietka uplatnená ku skutku v bode 6 smeruje k potrebe samostatne posúdiť konanie obžalovaného G. za spoločnosť L. pri plnení daňových povinností. V reakcii tohto odôvodnenia na odvolacie námietky obžalovaných S. a M. je dostatočne vysvetlené (ale vyplýva to i z odôvodnenia napadnutého rozsudku), že ide o spoločné, a to vopred dohodnuté konanie celej skupiny páchatel'ov, smerujúce k obohateniu sa prostredníctvom predstierania obchodu s liehom v uzavretom v reťazci nastrčených právnických osôb. Jednotlivé kroky teda nemožno z hľadiska trestnoprávneho posúdenia vytýkať z kontextu, ktorý vyplýva z dotknutej skutkovej vety.

V príslušnej časti tohto odôvodnenia je objasnená aj okolnosť úhrady sumy 98 400 000 SK spoločnosťou L., ktorá na následok trestného činu nemá žiaden vplyv (čoho sa týka ďalšia odvolacia námietka).

Vo vzťahu ku skutku v bode 2 - predchádzajúca časť tohto odôvodnenia sa vyjadruje k obsahovo zhodnej námietke, uplatnenej v skoršom v odvolacom podaní (odôvodnení) obžalovaného a týkajúcej sa nedokázania zinscenovania zmluvy o sprostredkovaní.

Obžalovaný B. namieta nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozsudku v rovnakom znení odôvodnenia odvolania, ako obžalovaný G., preto odvolací súd odkazuje na predchádzajúcu časť tohto odôvodnenia. To isté sa týka aj nedostatku príslušnosti (správne pôsobnosti) Špecializovaného trestného súdu.

Odvolacie odôvodnenie je obsahovo i v konkrétnom znení zhodné s podaním obžalovaného G. i v jeho zvyšku (okrem ďalej uvedených okolností), preto je aj tu potrebné odkázať na predchádzajúcu časť tohto odôvodnenia.

Odlišne, osobitne vo vzťahu ku svojej osobe, namieta obžalovaný B., že v spoločnosti L. sa staral o výrobu a ekonomickým a právnym otázkam nerozumel. Nemal teda úmysel poškodiť štátny rozpočet a keď sa vyskytol problém s „vratkou“ spoločnosti F. (ktorej bol tiež konateľom), od obchodu odstúpil.

Z podrobného odôvodnenia napadnutého rozsudku jasne vyplýva postupnosť krokov, ktoré viedli k dokonaniu trestného činu. Súčasťou tohto mechanizmu bolo i konanie obžalovaného B., ktorý bol konateľom dvoch z troch zainteresovaných spoločností. Pokiaľ vzal uplatnenie nároku na vrátenie spotrebnej dane daňové priznanie k tejto dani za mesiac marec 1997 (predaj B. - F. a F. - L.) späť, išlo o konanie vynútené reakciou Daňového úradu K I na už skôr uvedenú právne relevantnú okolnosť, že nakúpený lieh nebol použitý na výrobu výrobku, ktorý je predmetom dane. Prerušenie odpočtového reťazca by potom znemožnilo naplniť zámer páchatel'ov, ako na to poukazuje aj časť tohto odôvodnenia, venujúca sa skutku v bode 4 (odvolanie obžalovaných S. a M.).

Je nepochybné, že obžalovaný o plánovanom efekte celej operácie vedel a bol súčasťou zabezpečenia jeho realizácie i bez príslušných odborných vedomostí. Jeho obhajoba

(rovnako ako obhajoba obžalovaného G. i ostatných odvolateľov) sa významne opiera o okolnosť, že o akejkolvek protiprávnosti žiaden z nich nebol informovaný. Je však vylúčený náhodný priebeh udalostí s nastalým finančným (daňovým) efektom. Na jeho dosiahnutie bola naopak potrebná vedomá súčinnosť predovšetkým štatutárnych zástupcov dotknutých spoločností (a s nimi spolupracujúcich osôb).

Obžalovaný B. namieta aj uloženie neprimeraného trestu napriek svojmu veku (rok narodenia 1931). K tomu je potrebné uviesť, že trest bol napriek výške škody vysoko prevyšujúcej hranicou veľkého rozsahu uložený pod spodnou hranicou zákonom ustanovenej sadzby, a to vzhľadom k dĺžke konania. Samotný vek už potom môže byť dôvodom len na zmiernenie alebo odpustenie trestu z dôvodu individuálne udelennej amnestie prezidentom Slovenskej republiky, čo však nie je otázkou rozhodovania súdu v primárnom konaní.

Obžalovaný B. v písomnom odôvodnení odvolania generálne namieta, že nebolo dokázané spáchanie trestného činu jeho osobou, a to osobitne z hľadiska subjektívnej stránky, respektíve vedomosti o nelegálnom pôvode prostriedkov poukázaných na účet spoločnosti B. s.r.o.

Vo vzťahu k uplatnenej námietke, nie je potrebné opakovať podobný opis vecných a personálnych súvislostí, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých je potrebné vyvodiť záver o vine obžalovaného z hľadiska znakov objektívnej i subjektívnej stránky skutkových podstát dotknutých trestných činov.

Ku právnej kvalifikácii skutku v bode 3 a znaku získania takým činom prospechu veľkého rozsahu je ešte vo vzťahu ku všeobecnej časti tohto odôvodnenia potrebné uviesť, že takým prospechom sa nerozumie samotný príjem z trestného činu, ktorý bol získaný iným skutkom (tu trestným činom uvedeným v bode 2).

Prospechom získaným legalizáciou príjmu alebo iného majetku z trestnej činnosti ako okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby v zmysle § 233 ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona (predtým vyššie odseky v § 232 Trestného zákona v znení účinnom pred 1. januárom 2006) sa rozumie prospech získaný zatajením existencie, zakrytím súvislosti s trestnou činnosťou alebo zmarením postihnutia v trestnom konaní takého príjmu či majetku. Získaním prospechu uvedeného

v predchádzajúcej vete sa nerozumie pôvodné získanie príslušnej majetkovej hodnoty trestnou činnosťou, ku ktorému nedošlo až legalizáciou, ale už trestným činom spáchaným iným, skorším skutkom. Dotknutý znak, zodpovedajúci príslušnej hodnote príjmu alebo iného majetku získaného trestným činom môže byť teda ako škoda, prospech alebo rozsah činu kvalifikačne zohľadnený pri oboch na seba nadväzujúcich skutkoch (iný trestný čin a trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti), ktoré nie sú spáchané v jednočinnom súbehu.

K odvolaniu obžalovaného B. je ešte potrebné uviesť, že bolo na verejnom zasadnutí prerokované bez prítomnosti nielen tohto obžalovaného, ale aj bez prítomnosti obhajkyne, ktorá v kontexte podania zo 4. augusta 2013 požiadala o konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného a súčasným ospravedlnením svojej neúčasti (obsahovo) aj vo svojej vlastnej neprítomnosti. Za týchto okolností možno verejné zasadnutie konať i bez prítomnosti obhajcu. Ustanovenie § 293 ods. 10 Trestného poriadku zakladá povinnosť obhajcu zúčastniť sa verejného zasadnutia o odvolaní, neurčuje však nemožnosť vykonať verejné zasadnutie bez prítomnosti obhajcu, ktorá sa obmedzuje na prípady uvedené v odseku 9 dotknutého ustanovenia.

K naposledy uvedenému je ešte potrebné podotknúť, že u obžalovaného B. (ani u ostatných odvolateľov) nešlo už v časti konania počnúc 1. januárom 2006 o povinnú obhajobu.

Odvolacie námietky obžalovaných S. a M. (skutok v bode 4):

Námietka nepreskúmateľnosti rozsudku a nevysporiadania sa s relevantným okolnosťami v jeho odôvodnení.

Rozsudok nie je arbitrárny. Ako už bolo uvedené, je naopak podrobný, a to najmä vo faktografii vykonaného dokazovania, na ktorú však nadväzujú aj primerané skutkové a právne úvahy. Aká bola forma participácie obžalovaných na skutku pritom jasne vyplýva už z výrokovej časti. Rozhodnutie napadnutým rozsudkom je doplnené reakciou na uplatnené odvolacie námietky v odôvodnení tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré tvorí s rozhodnutím súdu prvého stupňa jeden celok.

K námietke nerešpektovania práva na obhajobu v konaní predchádzajúcom rozsudku - v konaní nedošlo k porušeniu práva na obhajobu a výpovede svedkov boli čítané v súlade

so zákonom. Nie je porušením požiadavky kontradiktórnosti čítanie výpovedí predchádzajúcich vzneseniu obvinenia (ak k výsluchu došlo po začatí trestného stíhania) pri odstraňovaní rozporov vo výpovedi svedka, osobne vypočúvaného na hlavnom pojednávaní (§ 264 Trestného poriadku). Požiadavka prístupu obhajoby k výsluchu je v takom prípade splnená, a to v rozhodujúcom štádiu trestného konania, pričom svedok je pri výsluchu konfrontovaný s okolnosťami aktuálnej i predchádzajúcej výpovede.

Pri náhrade výpovede svedka boli v konaní tiež splnené zákonné podmienky podľa § 263 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (zomrelý svedok T. vo vzťahu k inému skutku).

K námietke porušenia totožnosti skutku medzi uznesením o vznesení obvinenia, obžalobou a rozsudkom.

V čom spočíva zachovanie totožnosti skutku bolo už vysvetlené v predchádzajúcej časti tohto odôvodnenia (odvolacie námietky obžalovaného G.). Z tohto pohľadu je nepochybne daná totožnosť skutku v bode 4 z pohľadu uznesenia o vznesení obvinenia, obžaloby a rozsudku. Jej podstatou je dokladové nakladanie s liehom medzi spoločnosťami s ručením obmedzeným L., S. L. a M..

Predmetom trestného stíhania je skutok bez ohľadu na jeho právnu kvalifikáciu, ktorá sa môže v priebehu konania meniť, čo na totožnosť skutku nemá vplyv.

Žiaden vplyv na zachovanie totožnosti skutku nemá ani použitie veľkých a malých písmen a diakritiky pri označení zainteresovaných obchodných spoločností alebo prehodenie číslíc v číselnom značení faktúry v obžalobe.

Ako už bolo uvedené, podoba skutku sa môže v rozhodnutiach postupne vydaných v konaní líšiť, čo sa týka aj vypustenia konania (a tomu zodpovedajúceho úmyslu) vo vzťahu k uplatneniu odpočtu dane z pridanej hodnoty (oproti spotrebnej dani z liehu).

Je ešte potrebné uviesť, že obžaloba ani rozsudok nestavia na reálnom uskutočnení predmetného obchodu, ako to tvrdí odvolateľ. To vyplýva už z úvodnej formulácie skutku v bode 4 odsudzujúcej časti výroku o vine, súčasťou ktorej je „úmysel získať finančné prostriedky zo štátneho rozpočtu, a to uplatnením si neoprávneného nároku na vrátenie spotrebnej dane z liehu.“

Ak je neskôr použitá terminológia „uskutočnia obchod“, „predali“, „odpredal“, „odberatelia“, ide o popis konania páchatel'ov s uvedením terminológie, ktorou páchatelia svoje jednotlivé kroky navonok pomenúvali a deklarovali ich vo faktúrach, v zmluvách o skladovaní, a voči daňovému úradu v daňových priznaniach a pri kontrolách, a to práve na účel uvedenia pracovníkov daňového úradu do omylu.

Pokiaľ ide o pôsobnosť Špeciálneho, respektíve Špecializovaného trestného súdu, táto je daná u skutku v bode 4 ako súčasti pokračovacieho trestného činu, žalovaného ako spáchaného obžalovaným G. skutkami v bode 1,2 a 4 obžaloby (skutky 1, 2 a 4 výroku rozsudku). Táto pôsobnosť bola založená podaním obžaloby v súlade s kritériami ustanovenými v § 14 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku vo vtedy (25. mája 2007) účinnom znení a v súlade s ustanovením § 14 písm. k) Trestného poriadku v znení účinnom od 17. júla 2009 zostala zachovaná aj od tohto dátumu na základe ustanovenia § 567 f ods. 1 Trestného poriadku.

Platí teda nasledovné:

Ak sa pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu, ustanovená v § 14 Trestného poriadku, vzťahuje na pokračovací trestný čin, vzťahuje sa na každý jeho čiastkových útok, ktorý je predmetom podanej obžaloby. Personálne sa teda vzťahuje okrem páchatel'a na každého spolupáchatel'a alebo účastníka na ktoromkoľvek čiastkovom útoku takého činu. To platí aj vtedy, keď pri samostatnom posúdení účasti dotknutej osoby na prejednávacom pokračovacom trestnom čine by pôsobnosť Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k predmetnému skutku (čiastkovému útoku pokračovacieho trestného činu) nebola daná.

Od toho a v súlade s ďalšími kritériami § 14 a § 18 Trestného poriadku (v znení účinnom pred 17. júlom 2009 a od tohto dátumu) sa potom odvíja pôsobnosť Špeciálneho, respektíve Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu ku trestným činom, spáchaným ostatnými žalovanými skutkami (body 3, 5 a 6), a to ako ku trestným činom súvisiacim s vyššie uvedeným pokračovacím trestným činom (a zároveň čiastkovým útokom takého súvisiaceho pokračovacieho trestného činu podľa stavu v čase podania obžaloby, pokiaľ ide o skutky v bodoch 5 a 6 obžaloby, respektíve aktuálne výroku rozsudku).

K námietke spojenej s vylúčením konania proti obžalovanému S. v úvodnej fáze súdneho konania:

Je pravdou, že počas vylúčenia konania proti tomuto obžalovanému zo spoločného konania boli na hlavnom pojednávaní 30. júna 2009 vypočutí ostatní spoluobžalovaní. Po opätovnom spojení vecí však mal obžalovaný S. možnosť oboznámiť sa s ich výpoveďami, pričom na hlavnom pojednávaní 4. augusta 2009, keď bol sám vypočutý, mu bolo predsedníčkou senátu avizované zaslanie prepisu záznamu o výpovedi ostatných spoluobžalovaných s tým, že sa ku nim bude môcť na ďalšom hlavnom pojednávaní (v jeho odročenom termíne) vyjadriť. Obžalovaný však účasť na nasledujúcom hlavnom pojednávaní odmietol, pričom možnosť vyjadriť sa ku dotknutým (a všetkým ostatným) dôkazom mu zostala zachovaná až do vyhlásenia dokazovania za skončené.

Je potrebné pripomenúť, že v čase výsluchu obžalovaných bolo vypočutie obžalovaného v neprítomnosti ešte nevypočutých obžalovaných obligatórne (§ 260 Trestného poriadku v znení účinnom pred 1. septembrom 2011). Obžalovaný teda aj v prípade nevylúčenia konania proti nemu nemusel byť prítomný pri výpovedi žiadneho zo spoluobžalovaných, v ďalšom priebehu dokazovania však musel byť s ich výpoveďami oboznámený.

Tieto kritériá boli postupom súdu po opätovnom spojení vecí splnené.

Z hľadiska právneho posúdenia veci je namietaný znak „uvedenia iného do omylu“, keďže daňová kontrola predchádzajúca vyplateniu sumy 98 400 000 SK spoločnosti M. mala byť nielen papierová a formálna, ale reálna a daňový úrad aj jeho pracovníci neboli uvedení do omylu v žiadnej relevantnej otázke.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že podľa protokolu o kontrole z 10. októbra 1997 v spoločnosti M. boli kontrolované len doklady (predovšetkým faktúra), uvedené v tomto protokole. Či došlo k vyskladneniu liehu, bolo preverované u spoločnosti S. L. ako dodávateľa. Ani samotná zmluva o skladovaní (hoci fiktívna) podľa tohto protokolu ku kontrole predložená nebola.

Nešlo teda o fyzickú kontrolu a okolnosť, že lieh bol vyskladnený a prevzatý na sklad len dokladovo (zmluvne) v predložených materiáloch prezentovaná nebola.

Bez ohľadu na uvedené, pracovníci daňového úradu vykonali kontrolu len v rozsahu parciálnej, dotknutými spoločnosťami deklarovanej dodávky a neboli oboznámení s predchádzajúcimi a nasledujúcimi krokmi skupiny páchatel'ov, vykonanými v rámci predstierania vzájomného obchodného styku, a to v uzavretom reťazci aj s účasťou spoločnosti L..

„Uvedením do omylu iného“, teda daňových orgánov, je predstieranie predaja liehu predávajúcim a kúpy liehu kupujúcim, ako okolností v dotknutom právnom režime rozhodujúcich pre vznik jednak daňovej povinnosti a jednak (a to je na daný účel rozhodujúce) i zodpovedajúceho nároku, teda nároku na vrátenie dane (teda predstieranie poskytnutia zdaniteľného plnenia). K uvedeniu do omylu došlo pri podávaní daňových priznaní a v nadväznosti na to pri daňových kontrolách a okolnosť, že sa pri kontrole prvotne podarilo pracovníkov daňového úradu uviesť do omylu, na konštatovaní spáchania trestného činu nič nemení.

Predstierané bolo teda nielen uzavretie kúpnych zmlúv, ale aj zmlúv o skladovaní (nešlo o skutočný úmysel skladovať lieh predávajúcim pre kupujúceho). Taká simulácia však neslúžila na zastretie iného konkrétneho (disimulovaného) právneho úkonu, ku ktorému by smeroval skutočný úmysel zmluvných strán, ale ku zastretiu neoprávneného obohatenia sa na úkor prostriedkov štátneho rozpočtu trestným činom. Konanie zodpovedajúce fakturáciám a uzavretiu zmlúv o skladovaní je teda obchádzaním zákona na účel uvedenia do omylu daňových orgánov, ako to už bolo uvedené v predchádzajúcej časti tohto odôvodnenia.

Okolnosť, že predmetný lieh v existoval (a fakticky zotrval v pôvodných skladovacích priestoroch) na vyššie uvedených záveroch tiež nič nemení.

Uvedené závery v ich zovšeobecnej podobe platia aj pre skutok v bode 1 odsudzujúcej časti výroku napadnutého rozsudku a primerane aj pre skutky v bodoch 2, 5 a 6.

Odvolačiami rozhodnutiami v daňovom konaní, uvádzanými odvolateľom, jednak nie je súd pri posudzovaní viny v trestnom konaní viazaný (§ 7 ods. 1 Trestného poriadku), a jednak boli ďalšími rozhodnutiami vydanými v priebehu dotknutých konaní obsahovo

negované (voči spoločnosti L. znížením uplatneného nároku navrátenie zaplatenej spotrebnej dane a predpísaním zvýšenia dane).

K námietke, že je protiprávnosť skutku vylúčená, keďže vyplatenie sumy 98 400 000 SK bolo odobrené predchádzajúcou kontrolou daňového úradu L.:

K takejto okolnosti skutočne došlo, ako však už bolo uvedené, skutočnosť, že sa pri dotknutej kontrole podarilo pracovníkov daňového úradu uviesť do omylu (predstieraním, že došlo ku skutočnému predaju liehu) na konštatovaní spáchania trestného činu podvodu nič nemení. Práve naopak, taká mystifikácia bola súčasťou realizácie podvodného úmyslu páchatel'ov pokrývajúceho zacyklený reťazec fiktívnych obchodov. Nešlo o usmernenie zamestnancami správneho orgánu, ako uvádza odvolateľ, nakoľko títo zamestnanci páchatel'ov neinštruovali na vykonanie krokov, pri ktorých bude suma fakturovanej spotrebnej dane kupujúcemu daňovým úradom vyplatená, avšak predávajúcim po jej poukázaní od kupujúceho nebude (napriek predchádzajúcej fakturácii ceny s daňou) príslušnému daňovému úradu priznaná a odvedená, čo bolo súčasťou štruktúry podvodného cyklu. Zamestnanci daňového úradu vychádzali z existencie reálneho (nie fiktívneho) obchodného vzťahu.

Neskôr konštatované (daňovým úradom B. 1) nevyskladnenie, respektíve neprijatie na sklad liehu takú fiktívnosť obchodovania odráža v kontexte spôsobu posudzovania predmetných okolností v daňovom konaní. V trestnoprávnej rovine je podvodný úmysel charakterizovaný rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní a súdu, vrátane tohto rozhodnutia.

Pokiaľ ide o námietku vo vzťahu k nedostatku oprávnenia na vykonanie daňovej kontroly, ktorej výsledkom bolo zníženie nároku na vrátenie zaplatenej spotrebnej dane a zvýšenie spotrebnej dane spoločnosti L. v rozsahu 302 400 000 SK, čo zahŕňa i položky týkajúce sa skutku v bode 1:

Ide o postup daňových orgánov v rozsahu ich právomoci, ktorý teda nemožno spochybníť z hľadiska samotného oprávnenia vykonať kontrolu. Keďže však pri kontrolovaných okolnostiach ide o posúdenie viny obvineného, výsledkami kontroly nie je súd viazaný (§ 7 ods. 1 Trestného poriadku).

To sa týka ako prvotných kontrol, tak aj kontrol následných. S výsledkom kontroly sa však môže (v konečnom dôsledku odvolací) súd stotožniť, pričom v tomto prípade sa obsahovo stotožnil s výsledkami kontroly následnej, ktoré však interpretuje v širších súvislostiach a v trestnoprávnom kontexte.

Nad rámec uvedeného, opätovnou daňovou kontrolou, ako bola zadefinovaná v zákone č. 219/1999 Z.z. s účinnosťou od 1. septembra 1999 (úprava sa premietla do ustanovenia § 15b zákon č. 511 / 1992 Zb.) sa rozumie daňová kontrola u daňového subjektu za obdobie, za ktoré už bola vykonaná.

Ani v tomto následnom právnom režime (ktorým argumentuje odvolateľ) teda nejde o opakovanú daňovú kontrolu vo vzťahu ku predchádzajúcej čiastkovej kontrole vykonanej v súvislosti s uplatnením nároku na vrátenie zaplatenej spotrebnej dane z liehu (pri takej čiastkovej kontrole nejde o kontrolu za zdaňovacie obdobie).

Zákon o správe daní znení účinnom pred 1. septembrom 1999 nekládol žiadnu prekážku opätovnému vykonaniu kontroly (ak by však išlo o opätovnú kontrolu za zdaňovacie obdobie, jej vykonaniu by bránilo vydanie pri prvej kontrole rozhodnutie o daňovom preplatku alebo nedoplatku). Na možnosť ďalšej kontroly boli v dotknutých prípadoch kontrolované spoločnosti vždy upozornené, čo sa týka aj kontroly spoločnosti M., predchádzajúcej vyplateniu nároku na vrátenie zaplatenej spotrebnej dane z liehu.

Čo sa týka namietaného rozhodnutia Daňového úradu L. znejúceho na zaplatenie (okrem iného) sumy 98 400 000 SK z 13. mája 1998, toto bolo zrušené rozhodnutím Ústredného daňového riaditeľstva z 9. októbra 1998.

Tento záver je z hľadiska dotknutej okolnosti správny v tom smere, že spoločnosti S. L. žiadna daňová povinnosť nevznikla. Spáchanie trestného činu bolo však umožnené práve fakturáciou zo strany tejto spoločnosti voči spoločnosti M., a to s vyčíslenou spotrebnou daňou z liehu.

K ďalšej námietke je potrebné uviesť, že už vyššie bolo objasnené, že rozsudok nevychádza z reálneho uskutočnenia predmetných obchodov. Naopak vychádza z toho, že k zdaniteľnému plneniu nedošlo (to sa týka ako kúpy, respektíve predaja, tak aj skladovania liehu).

Odvolaťel' namieta, že neplatnosť dotknutej kúpnej zmluvy (spoločnosti M.) nebola súdom vyslovená, ide teda o zmluvu platnú, ktorá bola aj naplnená.

Táto námietka však rovnako neobstojí, keďže absolútna neplatnosť, ako je vyššie popísaná, nastáva zo zákona vykonaním dotknutého úkonu a tomu zodpovedajúce rozhodnutie súdu nemusí byť vydané (a ak je vydané osobitne o tejto okolnosti, má deklaratórny charakter).

V kontexte trestného konania, ide o posúdenie predbežnej otázky, pri riešení ktorej ide o posúdenie viny, čím je negovaná viazanosť súdu rozhodnutím iného štátneho orgánu (§ 7 ods. 1 Trestného poriadku).

Tieto závery sa týkajú aj uzavretia zmluvy (zmlúv) o skladovaní.

K namietanému odpredaju predmetného liehu spoločnosťou M. spoločnosti L. za vyššiu cenu, než za akú bola od spoločnosti S. L. nakúpená (24, 20 SK oproti 24 SK za 1 liter) je potrebné uviesť, že taký „ziskový“ obchod bol do trojuholníka fiktívnych obchodov zakomponovaný prvotným odpredajom liehu spoločnosťou L. spoločnosti S. L. za 27,20 SK za 1 liter - naposledy uvedená spoločnosť ho teda odpredala spoločnosti M. za cenu o 3,20 SK za 1 liter nižšiu než cenu nákupnú, a tá ho potom spätne dokladovo odpredala spoločnosti L. s prirážkou 0,20 SK.

Podobný scenár bol použitý pri skutku v bode 1, keď bola pôvodná cenová postupnosť za 1 liter liehu daná sumami 30 SK, 20,50 SK a 22 SK pri troch po sebe nasledujúcich fakturáciách medzi spoločnosťami – L.-B., B. - F. a F. - L.. Opätovne mal byť teda v rámci uzavretého „kúpopredajného“ cyklu v takomto cenovom vyčíslení ziskový prvý a tretí článok reťazca, ale na úkor nezmyselne konajúceho druhého článku a v rozsahu jeho straty (v konečnom dôsledku bol prezentovaný ako ziskový len prvý článok a stratový druhý). Stratovým článkom bola pri skutku v bode 4 spoločnosť S. L. a pri skutku v bode 1 spoločnosť B., ktoré obratom predávali nakúpený tovar hlboko pod cenu (u skutku v bode 1 bol pôvodne plánovaný trojfázový cyklus v jeho priebehu zamenený za dvojfázový, vynechaním spoločnosti F., a to na základe reakcie (neuznania nároku na vrátenie dane tejto spoločnosti) Daňového úradu K. I, ktorá by realizáciu podvodného úmyslu zmarila, ako je to popísané v odôvodnení napadnutého rozsudku).

Práve uvedenými okolnosťami je jednoznačne potvrdená fiktívnosť páchatel'mi deklarovaných obchodov a vyvrátené pochybnosti o súdom zistených skutočnostiach a ich posúdení.

Pokiaľ ide o právne aspekty vyskladnenia a prijatia na sklad liehu - s touto námietkou sa vysporiadava predchádzajúca časť tohto odôvodnenia, týkajúce sa odvolania obžalovaného G. (u ktorého bola predmetná námietka uplatnená zhodne, a to vo vzťahu ku skutkom 1 aj 4).

K námietke absencie subjektívnej stránky konania páchatel'ov, ktorá má vyplývať z možnosti alternatívneho výkladu zákona o spotrebnej dani z liehu, ktorý bol aj uplatnený pri prvotných daňových kontrolách:

Z predchádzajúcich častí tohto odôvodnenia, najmä jeho všeobecnej časti a časti týkajúcej sa naplnenia zákonného znaku „uviedenia iného do omylu“ vyplýva priamy podvodný úmysel páchatel'ov, smerujúci k obohateniu sa na úkor štátneho rozpočtu, a teda k spáchaniu trestného činu. Predstieranie úkonov obchodného styku a s nimi spojených právnych úkonov pod hlavičkou ustanovení v tom čase aktuálnej právnej úpravy (navyše nesprávne interpretovanej) na danosti subjektívnej stránky nič nemení. Na úmyselnej forme zavinenia nič nemení ani pôvodná interpretačná nejednotnosť daňových úradov v otázke daňovoprávnych aspektov vyskladnenia liehu. Ako už bolo skôr uvedené, relevancia výkladového sporu by prichádzala do úvahy, len ak by išlo o skutočný (nie fiktívny) obchod a s ním spojené skladovanie.

Odvolateľmi je namietané, že štátnemu rozpočtu nebola spôsobená škoda, nakoľko pojem daň nie je možné stotožniť s pojmom škoda. Absencii škody zodpovedá i okolnosť, že všetky spoločnosti označené pri skutku v bode 4 si svoje povinnosti vo vzťahu k dani z pridanej hodnoty plnili, čo zodpovedá aj záverom daňových kontrol a DPH sa netýka ani žalovaná podoba skutku, rovnako jeho podoba vo výroku napadnutého rozsudku. Odvolatelia poukazujú i na to, že spoločnosť L. ňou priznanú daňovú povinnosť pri predaji liehu spoločnosti S. L. (98 400 000 SK) priznala a splnila, aj keď oneskorene. Táto suma teda kompenzuje sumu 98 400 000 SK, vyplatenú daňovým úradom spoločnosti M. a nie je možné hovoriť o ujme (škode) na strane štátneho rozpočtu.

Čo sa týka trestnoprávnych aspektov kvalifikácie skutku, vrátane intertemporálnych, a v súvislosti s kvalifikačným momentom škody pri neoprávnenom uplatnení dotknutého nároku, tie sú pokryté všeobecnou (úvodnou) časťou tohto odôvodnenia.

Je potrebné dať za pravdu odvolateľovi, že suma 98 400 000 SK bola spoločnosťou L. z titulu ňou vykázanej daňovej povinnosti pri prvotnom predstieranom predaji liehu, napokon, aj keď s oneskorením (do 15. apríla 1998) uhradená. Zároveň však bol touto spoločnosťou uplatnený nárok na vrátenie spotrebnej dane z liehu pri opätovnej „kúpe“ predmetného (toho istého) liehu od spoločnosti M. (v daňových priznaniach za mesiace október a november 1997), ktorý bol v celej výške (98 400 000 SK medzi inými položkami v širšom rozsahu) spoločnosti L. daňovým úradom uhradený (ešte pred skôr uvedenou úhradou dlžnej dane zo strany spoločnosti L. daňovému úradu).

Ku žiadnej z týchto úhrad nemalo dôjsť, z hľadiska výšky škody sa však kompenzujú. Škoda je ale v napadnutom rozsudku správne zadefinovaná ako vzniknutá vyplatením rovnakej sumy spoločnosti M. (Daňovým úradom L. - teda ďalšou platbou v rovnakej výške z rozpočtových prostriedkov) a následným jej poukázaním spoločnosti S. L..

S tým súvisí i namietaná okolnosť nespôsobenia škody pri skutku v bode 4 v súvislosti s daňou z pridanej hodnoty.

Je potrebné skutočne vychádzať z okolnosti, že povinnosti dotknutých subjektov v režime tejto dane boli plnené a v tomto smere nie je už ani možná žiadna zmena rozhodnutia v neprospech obžalovaných (z dôvodov vysvetlených vyššie, zodpovedajúcich zákazu reformácie „in peius“).

K účtovaniu DPH v žiadnom z troch predmetných prípadov nemalo dôjsť, teda ani ku priznávaniu a plateniu. Nemali byť teda do daňového základu pre DPH zahrnuté ani sumy vykazovanej spotrebnej dane z liehu (ani ostatné položky predajnej, respektíve kúpnej ceny). Z hľadiska možnosti spôsobenia škody je však v tejto súvislosti podstatné, že DPH bola u každého z daňovo deklarovaných obchodov uplatňovaná nielen ako jej odpočet u kupujúceho („na vstupe“), ale v rovnakej výške aj ako daňová povinnosť u predávajúceho („na výstupe“). Takou kompenzáciou v rámci dotknutého cyklu troch daňovou priznaných (aj keď predstieraných) kúpopredajných obchodov a pri splnení daňovej povinnosti aj platobne ku vzniku škody nedôjde.

Uvedené by platilo aj z hľadiska spotrebnej dane z liehu, keby boli povinnosti, vykazované v súvislosti s ňou plnené. To sa však z dvoch túto daň deklarujúcich spoločností (L. a M.) týka len spoločnosti L. (pričom tretia zúčastnená spoločnosť - S. L. sa voči daňovému úradu pri spotrebnej dani z liehu správala neutrálne, teda bez priznania vstupu i výstupu). Škoda je teda správne špecifikovaná ako spôsobená vylákaním sumy 98 400 000 SK od daňového úradu spoločnosťou M., ktorá túto sumu poukázala spoločnosti S. L., a to v súlade s fakturáciou naposledy označenej spoločnosti. Táto však (na rozdiel od vlastných fakturačných údajov ceny účtovanej so spotrebnou daňou) príslušnú položku daňovo nepriznala a neodviedla. Uvedenou fakturáciou však umožnila spoločnosť M. neoprávnene si uplatniť dotknutý nárok na vrátenie spotrebnej dane (a táto ujma štátu už nebola vo zvyšnom priebehu podvodného cyklu kompenzovaná).

Ak by nedošlo k vyššie v označenej oneskorenej úhrade spotrebnej dane spoločnosťou L. voči daňovému úradu, spôsobená škoda by bola dvojnásobná (nakoľko pri spätnej kúpe táto spoločnosť uplatnila nárok na vrátenie dane, ktorý jej bol vyplatený, tak ako bol vyplatený spoločnosti M.).

K námietke, že pri skutku v bode 4 došlo k zániku trestnosti činu z dôvodu premlčania, keďže v premlčacej dobe ustanovenej zákonom na trestný čin podvodu s právnou kvalifikáciou podľa obžaloby a napadnutého rozsudku (dobu v dĺžke desať rokov) nebolo vznesené obvinenie pre taký trestný čin, ale pre trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a Trestného zákona, pričom oznámenie o zmene právnej kvalifikácie nespôsobuje prerušenie plynutia premlčacej doby:

Predmetom trestného stíhania je skutok, ktorého právna kvalifikácia sa môže v priebehu konania meniť. K premlčaniu trestného stíhania ohľadom dotknutého skutku vo vzťahu ku konkrétnej osobe by došlo len vtedy, ak po zmiernení pôvodnej právnej kvalifikácie by bolo pri spätnom nazeraní potrebné konštatovať vznesenie obvinenia až po uplynutí premlčacej doby, ustanovenej zákonom na trestný čin, zodpovedajúcich vykonanej (zmiernenej) prekvalifikácii. Naopak, k premlčaniu trestného stíhania nedôjde z dôvodu, že v premlčacej dobe, zodpovedajúcej zmenenej právnej kvalifikácii, bolo vznesené obvinenie pre dotknutý skutok, kvalifikovaný ako iný trestný čin.

K premlčaniu trestného stíhania v preskúmvanej veci nedošlo a obvinenie bolo všetkým dotknutým páchatelom vznesené v premlčacej dobe, ktorá vo vzťahu k trestnej sadzbe podľa následne použitej právnej kvalifikácie trestného činu podvodu, ktorým bola spôsobená škoda veľkého rozsahu (výmera trestu päť až dvanásť rokov), činí desať rokov (§ 67 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania činu, respektíve pred 1. decembrom 2003). Tým došlo k prerušeniu premlčacej doby podľa § 67 ods. 3 písm. a) Trestného zákona v kvalifikačne použitom znení.

Už vo všeobecnej časti tohto odôvodnenia, ktorá sa netýka konkrétnych odvolacích námietok bolo vysvetlené, že zakomponovanie ustanovenia § 148a do Trestného zákona s účinnosťou od 1. septembra 1999 nemá vplyv na trestnosť dotknutého činu s použitím právnej kvalifikácie, uvedenej v napadnutom rozsudku.

K námietke nastania účinnej ľútosti podľa Trestného zákona, a teda zániku trestnosti činu z tohto dôvodu, keďže na uvedený účel mala byť použitá právna kvalifikácia skutku trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Trestného zákona v znení účinnom od 1. januára 2006.

Nie je možné na základe odvolaním použitej argumentácie kvalifikovať skutok v bode 4 podľa § 277 Trestného zákona v znení účinnom od 1. januára 2006 v zmysle § 2 ods. 1 tohto zákona, a to z dôvodu účinnej ľútosti podľa § 86 písm. e) Trestného zákona, ktorá mala nastať zaplatením deklarovanej splatnej spotrebnej dane z liehu a vyrubeného penále spoločnosťou L. („predaj“ liehu spoločnosti S. L.). Ako už bolo vysvetlené v predchádzajúcej časti týkajúcej sa vzniku škody, táto úhrada nemala na následok trestného činu, ako je zadefinovaný v napadnutom rozsudku, žiaden vplyv (avšak, ak by k nej nebolo došlo, suma úspešne uplatneného nároku na vrátenie spotrebnej dane spoločnosťou L. pri „kúpe“ liehu od spoločnosti M. by nebola u spoločnosti L. kompenzovaná a výška škody ako výsledku fiktívnych obchodných operácií by bola znásobená).

Vo vzťahu k námietkam voči výroku o treste je potrebné tiež odkázať na všeobecnú časť tohto odôvodnenia, kde je vysvetlené, prečo trestné stíhanie nemohlo byť zastavené, ako aj odôvodnený rozdiel v trestoch uložených obžalovaným S. a M. oproti obžalovanej K..

Odôvodnenie odvolania obžalovanej K. podané prostredníctvom obhajcu sa čiastočne prekrýva s odvolaním obžalovaného G. (ide o spoločné podanie), čo sa týka

skutku v bode 1. Naviac ku tomuto skutku obžalovaná opätovne (popri pôvodne podanom odvolaní) uvádza, že ju súd nemal v tomto bode spod obžaloby oslobodiť podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku (pre nedokázanie spáchania skutku jej osobou), ale podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, keďže nebolo dokázané, že sa dotknutý skutok stal.

K tejto námietke sa vyjadruje úvodná časť odôvodnenia pri základnej charakteristike vecnej a právnej správnosti napadnutého rozsudku.

V osobne podanom odôvodnení doplnenom opakovaným návrhom na vykonanie dokazovania obžalovaná napáda uznanie viny u skutku v bode 5. Rozoberá vykonané dokazovanie v určitých parciálnych častiach a dospieva k záveru, že voči jej osobe nebolo dokázané spáchanie trestného činu.

Návrhy na vykonanie dôkazov sa týkajú zabezpečenia cestou konateľ a spoločnosti E. s.r.o. originálu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi touto spoločnosťou a spoločnosťou P. s.r.o., dodatkov číslo 1 a 2 k tejto zmluve, zálohovej a vyúčtovacej faktúry k zmluve o postúpení pohľadávky. Ďalej žiada predvolať a vypočúť predsedov predstavenstva spoločnosti W. L. a.s., ktorí vykonávali funkciu v období od 15. júla 1999 a prostredníctvom nich zabezpečiť originál zmluvy o sprostredkovaní medzi spoločnosťami P. s.r.o. a A.A. a.s. a písomný prísľub na zníženie ceny pohľadávky smerujúcej voči L. s.r.o., respektíve objasniť okolnosti preberania a neúplnosti účtovnej dokumentácie spoločností P. s.r.o. a W. L. a.s., rovnako zabezpečiť audítorskú správu o spoločnosti W. L. a.s. za rok 1998.

Čo sa týka dôkazných súvislostí v skutku v bode 5, tieto sú systematicky opísané v odôvodnení napadnutého rozsudku, spoľahlivo dokazujú spáchanie tohto skutku a s takým hodnotením sa stotožňuje odvolací súd bez potreby doplnenia dokazovania.

Listinné dôkazy v rozsahu zabezpečenom vyšetrovaním boli na hlavnom pojednávaní čítané a ďalšie dôkazné návrhy na také dokazovanie boli súdom prvého stupňa odmietnuté, pričom opätovne je tento záver akceptovaný aj odvolacím prieskumom.

Obhajobné tvrdenia obžalovanej sú rozporné, keď na jednej strane spochybňuje svoj podpis na konkrétnom výdavkovom pokladničnom doklade, na druhej strane tvrdí, že ku sprostredkovaniu a naplneniu jeho účelu došlo v súlade so zmluvou (a teda mohlo byť zmluvne honorované).

Dôkazné návrhy smerujú práve k potvrdeniu okolnosti, že sprostredkovateľ – firma A.A. zabezpečila zníženie ceny pohľadávky znejúcej na 73 586 800 SK voči spoločnosti L. (ide o fiktívnu pohľadávku týkajúcu sa záverečnej fázy trojuholníka operácií pri skutku v bode 4), dokladovo postupovanej spoločnosťou M. s.r.o. najprv na spoločnosť S. L. s.r.o., následne na spoločnosť E. s.r.o. a následne na spoločnosť P. s.r.o., ktorá (cena za pohľadávku) bola voči spoločnosti P. zálohovo fakturovaná v sume 12 mil. SK.

Také sprostredkovanie však spoločnosť A.A. neposkytla a poskytnúť ani nemohla, ako to jasne vyplýva z výpovede predsedu jej predstavenstva, A. V.. Tento osobne a právnická osoba, v mene ktorej konal, zohrala úlohu tzv. „bieleho koňa“, teda nastrčenej osoby, ktorá fiktívne sprostredkovanie (a iné obchody) dokladovo vykrývala bez toho, aby vykonávala akúkoľvek činnosť. Táto výpoveď je objektivizovaná aj prostredníctvom Daňového úradu Ž., ktorý potvrdil, že v kritickom období dotknutá spoločnosť vôbec nepodávala daňové priznania a nebola kontaktovateľná ani cestou svojho štatutárneho zástupcu.

Akékoľvek dokladové operácie potvrdzujúce sprostredkovanie zníženia ceny predmetnej pohľadávky spoločnosťou A.A. (respektíve predstierané v jej mene) teda neznamenajú reálne plnenie, ale použitie predmetnej, len fakturačne vytvorenej pohľadávky, spôsobom uvedeným v bode 4 výroku o vine napadnutého rozsudku, zároveň v celej jej nominálnej hodnote na zápočet spoločnosti P. voči spoločnosti L. (prevod majetku naposledy označenou spoločnosťou na spoločnosť P., ktorý bol tiež predmetom vyšetrovania), a na odčerpanie „zisku“ z výnosu dosiahnutého fiktívnym znížením hodnoty pohľadávky (na ktorý poukazuje podané odvolanie), spôsobom uvedeným v bode 5 (teda náklad z hľadiska dane z príjmu právnických osôb a daň na vstupe z hľadiska DPH).

Čo sa týka právnej kvalifikácie skutku v bode 5, tej sa dotýka predchádzajúca všeobecná časť tohto odôvodnenia.

Táto časť sa dotýka v potrebnom rozsahu aj uložených trestov, čím je obsah odôvodnenia tohto uznesenia vyčerpaný. Na základe v ňom uvedených okolností najvyšší súd odvolanie obžalovaných G., B., B., S., M. a K. zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

P o u č e n i e : Proti tomu uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 4. júna 2013

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Libuša Jánošíková